

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.II.10.465/2011/8.szám

A Kúria a dr. Hortobágyi Tibor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hortobágyi Tibor ügyvéd) által képviselt felperesnek a tűzoltó-ezredes megyei igazgató által képviselt Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (mint a ... jogutóda) alperes ellen - akinek a pernyertessége érdekében a ... jogtanácsos főosztályvezető-helyettes által képviselt Belügyminisztérium (mint az Önkormányzati Minisztérium jogutóda) a perbe beavatkozott - elmaradt ítéletmenny és járulékaik megfizetése iránt a Miskolci Munkaügyi Bíróságon 8.M.810/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.23.056/2010/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a beavatkozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.23.056/2010/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a beavatkozót, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes hivatásos tűzoltóként 2006. szeptember 1-ig szolgálati viszonyban állt az alperessel, 2005. május 5-től azonban egészségügyi szabadságát töltötte. Szolgálati panasza elutasítását követően előterjesztett módosított keresete szerint 2003. augusztus 1-től 2004. április 30-ig, valamint 2004. május 1-től 2005. május 5-ig terjedő időszakban teljesített túlszolgálatára ellenértéke megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

A Miskolci Munkaügyi Bíróság a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képező ítéletével a felperes 2003. augusztus 1-től 2004. április 30-ig terjedő időszakra előterjesztett igényét elutasította, míg a 8.M.810/2010/12. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg felperesnek 355.370 forint túlszolgálati díjat és annak kifizetésig járó törvényes kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A tényállás szerint a felperes 24/48 órás váltásos szolgálati rendben, részben készenléti jellegű beosztásban teljesített szolgálatot a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) perbeli időben hatályos rendelkezései szerint 52, illetve 50 órás heti munkaidőkeretben. Ezzel szemben a felperes arra hivatkozott, miszerint 2004. május 1-től kezdődően irányadónak kell tekinteni a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 93/204/EK tanácsi irányelvben, valamint annak helyébe 2004. augusztus 2-ától lépett 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (továbbiakban: irányelv) 6. cikk b) pontjában előírt maximális heti munkaidő mértékét, melynek figyelembevételével az általa teljesített túlszolgálat mértéke és annak ellenértéke meghatározását kérte.

A munkaügyi bíróság elfogadta a hivatkozott irányelvek közvetlen alkalmazhatóságát, és a jogerős 8.M.1018/2006/23. számú közbenső ítéletében - melyet a Legfelsőbb Bíróság a korábbi jogerős ítéletet hatályon kívül helyezve helybenhagyott - megállapította, miszerint 2004. május 1-jét követően a részben készenléti jellegű beosztásban foglalkoztatott felperes - hathavi szolgálatteljesítési időkeretben - 7 naponta 48 órát meghaladóan teljesített szolgálata túlszolgálatnak minősül.

A felek között vita tárgyát képezte a szolgálatteljesítési idő számítása körében, hogy a rendes szabadságot és egyéb szabadságot, valamint az egészségügyi szabadságot miként kell figyelembe venni, illetve az egy napra eső távolléti díjat milyen osztószámmal kell megállapítani.

A munkaügyi bíróság szolgálati naponként 24 óra szolgálatteljesítési idővel számolt, a vezénylés napjára számított időt 8 órában, a rendes szabadsággal érintett szolgálati napot 24 órában, míg az egészségügyi szabadság 6,86 órával számított időtartamát a referencia időszakból kivonva a szolgálatteljesítési időkeretet korrigálta.

Ítélete indokolásában foglaltak szerint a munkaidőkeret a 7 napi bontásban irányadó teljes munkaidő alapul vételével került meghatározásra, ez azonban nem azonos a ténylegesen munkában töltött idővel. A munkaidő keretet a civil szférában érvényes szabályok analógiájára különböző, a munkából távol töltött idők

terhelhetik. Ilyen idők a felperes vonatkozásában az évi rendes szabadságon, a szabadnapon, az egészségügyi szabadságon töltött, illetőleg az eltérő munkarendbe történt vezénnyel érintett napok, mely időket hozzá kell adni a ténylegesen ledolgozott munkaórák számához, vagy azok figyelmen kívül hagyásával kell az irányadó munkaidőkeretet megállapítani úgy, hogy ezen időtartamokat a munkaidőkeretből le kell vonni.

A munkaügyi bíróság az évi rendes szabadság és a szabadnapok vonatkozásában, a kimutatások szerint azon napokra, amelyre szolgálat esett volna és a felperes távol töltötte, 24 óra időtartamot vett figyelembe, ugyanis amennyiben a felperes szabadságon, illetőleg szabadnapon volt, az őt 24 órás szolgálat teljesítése alól mentesítette.

A munkaügyi bíróság nem fogadta el az alperesi beavatkozó azon kérelmét, hogy a bíróság a félévek vonatkozásában 24-24 órával csökkentse a ténylegesen teljesített szolgálati idő tartamát arra figyelemmel, hogy a felperes az általa teljesített szolgálati napok számára tekintettel részesült magasabb mértékű rendes szabadságban, melyre 1248 órás munkaidő keret esetén nem lett volna jogosult.

Amennyiben a felperes egészségügyi szabadságban részesült, úgy részére az egészségügyi szabadság naptári napokra került a szolgálati naplóba és kimutatásokba bevezetésre, egészségügyi szabadság esetén az alperes naptári napokra teljesíti az illetmény számfejtését és kifizetését, ezért a munkaügyi bíróság ezen jogcímen távol töltött napokat a heti 48 órás munkaidőt visszaosztva naptári naponként 6,86 órával vette számításba és helyezte az adott félév munkaidő keretéből levonásra.

A munkaügyi bíróság jogi álláspontja szerint az 1 órára járó távolléti díjat - a heti 48 órás teljes szolgálat teljesítési időre figyelemmel - 208 órás havi osztószámmal kell megállapítani. E kérdés a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képezte.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen mindkét fél és az alperesi beavatkozó is fellebbezett.

A felperes a távolléti díj számításának módját és a perköltségre vonatkozó rendelkezést sérelmezte.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 1.Mf.23.056/2010/3. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletét -számítási hiba miatt - részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás összegét 374.659 Ft-ra felemelte. Egyebekben a munkaügyi bíróság ítéletét helyes indokainál fogva a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogerős ítélet ellen az alperesi beavatkozó nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és felperes keresetének elutasítását kérte.

A beavatkozó arra hivatkozott, hogy a szabadságon, az egészségügyi szabadságon, szabadnapon és valamennyi egyéb jogcímen járó és tényleges szolgálatteljesítéssel nem járó távolléteken töltött időtartamok az irányelv 2. cikke értelmében nem minősülnek munkaidőnek, mivel azon napokon tényleges szolgálatteljesítés nem történt, és mint pihenőidőt a túlszolgálat szempontjából figyelembe venni nem lehet, ezen időtartamokat az irányelv 16. cikkében foglaltakra tekintettel „0” órával kell elszámolni.

Az alperesi beavatkozó azzal is érvelt, hogy amennyiben a 9/1997. (II.12.) BM rendelet 4. számú mellékletében foglalt számítási mód alkalmazására a heti 48 órás szolgálatteljesítési idő figyelembevételével került volna sor, a váltásos szolgálati rendben dolgozóknak éves szinten az irányelv által maximalizált heti 48 órás munkaidő esetében 2 nappal kevesebb szabadság járt volna. Így véleménye szerint a többletszolgálat számításánál ezt a kivett 2 nap többlet szabadságot az eljáró bíróságoknak csökkentő tényezőként kellett volna figyelembe venniük, és ennek időtartamának megfelelő óraszámot ki kellett volna vonniuk az esetleg előálló többletszolgálat időtartamából.

A beavatkozó szerint a jogerős ítélettel ellentétben a vezénylést nem naptári napra, hanem - a heti 40 órás, hivatali munkarendben történő szolgálatteljesítésre tekintettel - a vezényléssel érintett munkanapokra 8 órával kell megállapítani és elszámolni.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felperes arra hivatkozott, hogy a szabadnapok kiadására valójában azért került sor, mert a hivatalosan 24 órás szolgálat 24,5 órát tett ki. A szolgálatonként 0,5 óra plusz időt kompenzálták a szabadnapokkal.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A Kúria teljes körben osztotta a jogerős ítéletben kifejtett jogi álláspontot.

Helytálló és jogszerű az eljárt bíróságok jogi álláspontja, mely szerint a szabadság és az egészségügyi szabadság időtartamával korrigálni szükséges az adott félévre irányadó munkaidőkeret óraszámát.

A 93/104/EK irányelvből és az annak helyébe 2004. augusztus 2-án hatályba lépett 2003/88/EK irányelvből a referencia-időszak perbeli esetben irányadó hat hónapos időtartamát tekintve a munkaidőkeret pontos óraszámára nem vonható le következtetés. Az irányelvek munkaidő és pihenőidő fogalom meghatározásából sem következik a beavatkozó álláspont, csupán az, hogy az adott félév munkaidőkeretének óraszámát a hét napos időtartamokban irányadó teljes munkaidő (48 óra) alapulvételével kell meghatározni, melyet azonban különböző munkából távol töltött idők terhelhetnek.

Ilyen idő - többek között - a perbeli esetben vitatott évi rendes szabadságon, valamint egészségügyi szabadságon töltött idő is, amely idők óraszámát a túlmunkavégzés (túlszolgálat) számításának kialakult következetes bírói gyakorlata szerint vagy hozzá kell adni a ténylegesen ledolgozott órák számához, vagy az irányadó munkaidőkeretet korrigálva levonásba kell helyezni. Mindkét módszer azonos eredményre vezet, és lehetővé teszi a túlszolgálat óraszámának megállapítását olyan esetben is, amikor a felperesnek ugyan nem volt szolgálatteljesítési kötelezettsége, de az annak megfelelő illetményt megkapta, illetve egészségügyi szabadságon volt.

Ezen értelmezés a beavatkozó érvelésével szemben nem azt jelenti, hogy a szabadság és az egészségügyi szabadság szolgálatteljesítési időnek minősül. Annak figyelmen kívül hagyása azonban az eljárt bíróságok helytálló megállapítása szerint azt eredményezné, hogy a felperesnek a keresőképtelenség miatt mulasztott szolgálatát, illetve a szabadsága időtartamát is le kellene dolgoznia.

Az irányelv 16. cikk b) pontjának azon rendelkezéséből, miszerint az éves szabadság és a betegszabadság időtartamát nem lehet figyelembe venni az átlagszámításnál, vagy azt annak szempontjából semlegesnek kell tekinteni, nem azt jelenti, hogy ezeket az alperes és a beavatkozó által pihenőidőhöz számított időtartamot - „0 órával” kell figyelembe venni a munkaidőkeret vonatkozásában.

Az irányelv hivatkozott cikke konkrét számítási módot ugyan nem határoz meg arra nézve, hogy a szabadság és a betegszabadság miként mellőzhető, illetve milyen módon tekinthető semlegesnek. Helyes értelmezés szerint azonban a tényleges munkaidő (szolgálatteljesítési idő) tartamát nem befolyásolhatja. A

munkaidőkeret arányos csökkentése pedig épp azt alkalmas biztosítani, hogy e távollétek a munkaidőkeret szempontjából semlegesnek legyenek tekinthetők. Ez az értelmezés megfelel az irányelvben a munkaidő megszervezése tekintetében célként kitűzött minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeknek [1. cikk (1) bekezdés], valamint biztosítja azt az elszámolást is, hogy a tűzoltó valóban a ténylegesen teljesített szolgálata után járó díjazást kapja meg.

Az előbbiekből következően a ténylegesen teljesített túlszolgálat óraszámának meghatározása érdekében a referencia-időszaknak tekintett hat hónapra eső szolgálati idő csökkentése a fizetett, illetve egészségügyi szabadságon töltött idővel nem jogszabálysértő.

II.

Az a körülmény, hogy a felperes a Hszt. perbeli időszakban hatályos rendelkezései szerint magasabb mértékű szolgálati időt teljesített, és ennek megfelelően magasabb mértékű rendes szabadságra volt jogosult, melyre az irányadó 1248 órás munkaidő keret esetén nem lett volna jogosult, a másodfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a terhére nem eshet, így annak a beavatkozási érvelésnek nincs jogi alapja, hogy az ily módon kiadott szabadságot a túlszolgálat elszámolásakor csökkentő tényezőként kell figyelembe venni és ezt az óraszámot ki kell vonni a többletszolgálat időtartamából.

III.

A vezénylésben töltött idő számítása nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát, ezért a munkaügyi bíróság által e körben megállapítottak felülvizsgálati kérelemmel nem támadhatók. A jogerős ítélet ugyanis csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálattal, amely az első és másodfokú eljárásban is felmerült (EBH2000.371, BH1997.54.).

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet - jogszabálysértés hiányában - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § (1) bekezdésének alkalmazásával az alperesi beavatkozót kötelezte felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére a felperes részére, míg a felülvizsgálati eljárás illetékét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2012. június 27.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Stark Marianna s.k. előadó bíró, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő